

Πως καταπολεμείται το πάθος της φιλαργυρίας;

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πως καταπολεμείται το πάθος της φιλαργυρίας;

Το πάθος της φιλαργυρίας είναι ακόρεστο. Ο φιλάργυρος όσα χρήματα κι αν έχει, δεν χορταίνει. Ποτέ δεν λέει, φθάνουν αυτά που απέκτησα. Κυριεύεται από άκρατη επιθυμία να αποκτήσει περισσότερα. Δίνει όλη την αγάπη του στα κέρματα και στα χαρτονομίσματα. Τα μετράει, τα ξαναμετράει και δεν θέλει να τα αποχωριστεί.

Θυσιάζει ακόμη και τον ύπνο του για να αυξήσει τα πλούτη του. Αλλά όσο πιο πολλά λαμβάνει, τόσο περισσότερα επιθυμεί. Αισθάνεται ότι είναι ελάχιστα αυτά που ήδη λαμβάνει. Δεν ικανοποιείται από τα πλούτη του, διότι βασανίζεται από το τυραννικό πάθος της φιλαργυρίας.

Ο λόγος του Θεού με τη γραφίδα του αποστόλου Παύλου μας βεβαιώνει ότι οι άνθρωποι που κυριεύονται από την επιθυμία του πλουτισμού, πέφτουν σε πειρασμό και παγίδα και επιθυμίες πολλές, ανόητες και βλαβερές, που τους βυθίζουν στον όλεθρο και την απώλεια. Είναι δυνατόν ακόμη και από την πίστη να παρεκκλίνουν και να μπηξουν στον εαυτό τους σαν άλλα καρφιά πόνους πολλούς και αγωνίες μεγάλες (Α Τιμ. ς 9-10). Και το κυριότερο: κινδυνεύουν να χάσουν την ψυχή τους. Διότι «οι τοιοῦτοι Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται» (Ρωμ. η 8).

Τι χρειάζεται να κάνουμε, για να πολεμήσουμε το πάθος της φιλαργυρίας; **Πρωτίστως** να πείσουμε τον εαυτό μας ότι τα πλούτη δεν αξίζουν την αγάπη μας. Διότι σήμερα ανήκουν σε μας κι αύριο θα ανήκουν σε άλλους. Θα με ευχαριστούσε, γράφει ο Μέγας Βασίλειος στον εξαιρετο λόγο του Προς τους πλουτούντας, να έλεγα στους φιλάργυρους την ώρα που φεύγουν απ' αυτή τη ζωή: Που είναι τα πλούτη σας; Διότι είναι σε όλους γνωστό ότι φεύγοντας δεν παίρνουν τίποτα μαζί τους. Όλα εδώ τα αφήνουν. Δεν αξίζουν λοιπόν την αγάπη μας τα πλούτη. Είναι απατηλό να θελγόμαστε από τα χαμηλά και τα γήινα του παρόντος κόσμου. Είναι τυραννικό να δίνουμε τροφή στο πάθος της φιλαργυρίας. Το ζητούμενο είναι να αγωνιζόμαστε και να παρακαλούμε τον άγιο Θεό να μας ελευθερώσει από το πάθος της φιλαργυρίας

Το δεύτερο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να δώσουμε όλη την αγάπη μας στον Θεό. Σ' Αυτόν ανήκει η πρώτη και μεγάλη αγάπη μας. Τον Κύριο οφείλουμε να αγαπούμε με όλη την

καρδιά μας, ώστε Αυτόν εξ ολοκλήρου να ποθούμε· και με όλη την ψυχή μας, ώστε ολόκληρη η θέλησή μας σ' Αυτόν να είναι παραδομένη· και με τον νου μας ολόκληρο, ώστε Αυτόν πάντοτε να σκεπτόμαστε. Οι θεοφιλείς ψυχές τον Κύριο ενθυμούνται πάντοτε. Το όνομά Του τους είναι το πιο γλυκό και πολυπόθητο. Ο πόθος της ενώσεως μαζί Του γίνεται ο ισχυρότερος πόθος έλξεως. Η ψυχή τους ελκύεται αδιάκοπα προς τα άνω. Μετέχει «της άνωθεν ευγενείας και προς εκείνην επείγεται», όπως λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος.

Γράφει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος ότι οι κοσμικοί άνθρωποι «επί κτήμασιν αγάλλονται», χαίρονται όταν έχουν κτήματα πολλά, περιουσία μεγάλη. Ενώ «οι γευσάμενοι των άνω (όσοι γεύθηκαν τις χαρές του ουρανού), τω αληθινώ αυτού (του Θεού) πλούτῳ παρακαλούνται». Ευφραίνονται όταν πλουτίζουν κατά Θεόν, όταν έχουν στην καρδιά τους τον Κύριο. Απολαμβάνουν πνευματικές και θείες απολαύσεις, προγεύονται τον γλυκύτερο Παράδεισο. Κοντά στον Χριστό βρίσκουν «θησαυρούς ανελλιπείς». Βρίσκουν τον πραγματικό θησαυρό τους, τον πολύτιμο μαργαρίτη, που αξίζει να πουλήσουν τα πάντα για να τον αποκτήσουν.

Το τρίτο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να γίνουμε ελεήμονες στους συνανθρώπους μας. Ο θείος Διδάσκαλος είπε στον πλούσιο νεανίσκο, που ήταν υποδουλωμένος στο πάθος της φιλαργυρίας: «Πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανῳ, και δεύρο ακολούθει μοι» (Λουκ. η' 22). Αυτό χρειάζεται να κάνουμε κι εμείς. Να χρησιμοποιήσουμε χειρουργικό νυστέρι. Όπως οι κακοήθεις όγκοι αφαιρούνται με εγχείρηση, έτσι κι ο κακοήθης όγκος της φιλοπλουτίας χρειάζεται νυστέρι, για να ελευθερωθούμε από το πάθος και να μυροβλύσει στην καρδιά μας η βασίλισσα των αρετών, η αγάπη. Αν γίνουμε ελεήμονες στους συνανθρώπους μας, θα χαιρόμαστε να μοιράζουμε στους φτωχούς τα δώρα της αγάπης του Θεού. Κι όσο πιο πολλά μοιράζουμε, τόσο πλουσιότεροι θα γινόμαστε. Τέλος, για να ελευθερωθούμε από το πάθος της φιλαργυρίας, να μιμούμαστε, όσο μας είναι δυνατόν, την εκούσια πτωχεία του Κυρίου μας. Ο Κύριος δεν είχε που να κλίνει την κεφαλή Του (Ματθ. η 20). Έζησε φτωχικά. «Τούτον τον εντειλάμενον ζηλώσωμεν»! Ας κάνουμε μια προσπάθεια να βαδίσουμε στα ίχνη του Κυρίου μας.

Αν δεν είναι δυνατόν να ζούμε ως πτωχοί και ακτήμονες, ιδίως όσοι έχουν οικογένεια και παιδιά, τουλάχιστον να αρκούμαστε στα λίγα, στα απαραίτητα. «Έχοντες διατροφάς και σκεπάσματα, τούτοις αρκεσθησόμεθα» (Α Τιμ. ς 8). Να αφήσουμε τη νοοτροπία που είχαμε μέχρι τώρα να μαζεύουμε πολλά και να μην ξέρουμε που να τα βάλουμε. Πανευτυχείς είναι αυτοί που ικανοποιούνται και με τα λίγα.

Κύριε, Συ που «δι ήμᾶς επτώχευσας πλούσιος ων» (Β Κορ. η 9), δώσε μας τη χάρη Σου να εννοήσουμε τη ματαιότητα των εγκοσμίων και να αρκούμαστε στα λίγα, στα απαραίτητα. Τότε θα είμαστε πραγματικά πλούσιοι!

Περιοδικό "Ο ΣΩΤΗΡ"

Πηγή: aktines.blogspot.gr